

ВОЛОДИМИР ФАЛКО: «НЕ СОРОМНО МЕНІ ЗА ЦІ РОКИ ЧУДОВІ»

Його настільними книжками є «Кобзар» Тараса Шевченка та «Моє життя і робота» Генрі Форда. Паки Володимир Фалко вирішує якби робочі моменти, листаю Форда. Читаю: «Той, хто називає себе реформатором, прагне розбити все в друзки. Він належить до такого типу людей, хто шматує цілу сорочку якщо гудзик на комірі не влізть у петельку».

Чи не нагадує це вам деякі наші реформи? З таким запитанням звертаюся до Володимира Федоровича. Він лише скурушно посміхнувся і відповів:

— Ламати легше, ніж будувати, творити. Розумний господар ніколи не завалить старої хати, не звисає нової.

Свою життєву мудрість Володимир Фалко насамперед черпав від своїх прародичів. Прадід по батьковій лінії мав 30 га поля, закінчив навчальний заклад у Відні, пізніше у Корці був управителем. Побудована церква у Жадківці — це також заслуга діда Тиміша. По маминій лінії — дід був власником цегельні. А цей будматеріал колись був особливо цінним, бо з нього мурували лише пічки, комини тощо. Та й батьки Володимира були поважними людьми на Коречині. Тато займав високі пости у системі кооперації. Власне, у Жадківці Володя й народився, як його ще брат та сестра. Як і всі діти 60-х років минулого століття бігав босим по стерні, пас коні і корови, ловив рибу у річці Корчик. Після закінчення 8-ми класів пішов вчитися у медучилище. Пізніше у своєму передовійшому вірші Федорович напише:

*Забув тоді уже
душевний спокій,
Бо знав, що вже
не буде вороття».*

Спробувавши медичного хліба, почав заочно навчатися у Львівському зооветеринарному інституті. А потім пошастило йому пройти школу Володимира Плотинського. Спочатку керував посадою дерев на 400-гектарній площі, де вирощували більше мільйона саджанців. А його покликав його Володимир Антонович та й каже:

— Пропоную тобі очолити садівне відділення.

— А можна подумати? — знітився претендент.

— Можна. Йди в приймально, маеш 15 хвилин, — відповів на те строго керівник.

А в приймальні Фалку сказали, що двічі Плотинський не пропонує.

— Подітих було нікуди, — пригадує ті часи Володимир Федорович. — Своєю часу батько мій був категоричним противником партії і я прислухався до його порад. У садівній комплекс входив також консервний завод. Виготовляли ми різні консерви, які залюбки споживали по всьому Союзу. А ще розливали всілякі наливки. Завдання було не спитися, — сміється оповідач.

І тут ми зробимо певний відступ від логічної розповіді. За свої 60 літ Володимир Фалко від простого випускника медучилища пройшов чимало шаттів, високіх і не дуже посад. Навчив друзів, партнерів по бізнесу, але й чимало заздрісників. Чого варті лише замовні статті про його з синам будівельний бізнес та різні способи тиску на підприємців. Нормально займається бізнесом в Україні дуже небезпечно.

Серед інших талантів Володимир Федорович іноді ще й вірші пише. Підсумовуючи 60-літнє життя, ювіляр написав так:

*Мой літа пробілих, наче коні,
Мой літа промчались,
наче мить.*

*І вже давно посібрилися
скроні,
І серце вже
потрошечки болить.
Не соромно мені*

*за ці роки чудові,
Які пройшли
зі мною назавжди,
Народжувались діти у любові,
Я йшов вперед.*

Звичайно, літа мчать для когось, а хтось лише легкою ходою насолоджується ними. Шлях у бізнес Фалка — це 15-17 годинний день робочого ритму. Він не отримав ніякого спадку, за винятком мудрої голови, не вигравав гроші у лотерею. На початку 90-х, як роззвалися Союз, дефіцитом стали паливно-мастильні матеріали. Ними й зайнявся Фалко. Почав будувати заправки для автомобілів. І не прості, а супермодерні, сучасні, з вишуканою архітектурою, високим класом технічної оснастки. І таких, завдяки йому, з'явилося 11.

Однак, невдоволено довелось пану Володимировичу освоювати ще й цукрову промисловість. Запропонували очолити Іванчицький цукровий завод, що на Волині. Вдень він вивчав технології на

практиці, а ввечері читав усе літературу, яка стосувалась цукрової галузі. За два роки завод збільшив переробку цукристих у три рази. Далі був Городоцький цукровий завод, що на Хмельничині. Шість років фактично лише наїздами бував вдома. Без сім'ї, звичайно, було важко. І тому повернувся на Рівненщину. Із задоволенням очолив Дубенську цукрофабрику. Його безпосередній шеф тоді сказав: «Шкода, що тебе не можна клонувати». Але тенденція закривати цукрозаводи особливо торкнулася Рівненщини. Однак, Фалко законсервував підприємство, його хоч завтра можна пускати в хід, а ще за 2 роки побудувати елеватор, який став 3-м за потужністю у Європі, освоїв нові технології зберігання зерна.

Життя не стояло на місці, по-виростали діти, з'явився перший внук. У поетичному образі це звучить так:

*«Не соромно
мені сьогодні жити
у цьому бурхливому
невільному житті.
Горджуся, що в мене
є хороші діти».*

Надійною опорою став для батька син Юрій. Закінчивши факультет економіки й менеджменту «водника», хлопець міг би йти по науковій лінії, адже мав високі результати на Всеукраїнських олімпіадах. Однак на сімейній нараді заявив, що займатися нафтопродуктами стало не дуже вигідно, малий прибуток і запропонував освоїти галузь будівництва.

Батько все життя щось будовав, тож підтримав сина. Спочатку це були невеликі об'єкти. Перша серйозна перемога, стверджує Юрій Володимирович, стала реконструкція спорзалу в Костополі. Відтоді приватна виробничо-комерційна фірма «Фалка» (П. В. Ф. Фалко зареєстрував у лютому 1994 року) стала помітним гравцем на ринку будівництва різних об'єктів. Саме «Фалці» довіряють чимало соціальних об'єктів, бо знають, що

Володимир Фалко із сином Юрієм.

роботи будуть виконані якісно і надійно. А це — школи, дитсадки, де потрібна особлива надійність. Лише за останні роки гендиректором або субдиректором «Фалка» була на об'єктах шкіль та дошкільних закладів у Шпатові, Обарові, Пискові, Корнині.

— Мені приписують різних чиновників високого росту, — говорить Володимир Федорович. — Але в таких випадках згадую свої втрати, які ходять у 14 школу у Рівному і з гордістю кажуть: «Це наш дід і тато будували!».

— То в чому ж секрет, що саме вам довіряють такі важливі об'єкти? — намагаюся добитися істини.

— Будівельна організація, як і будь-яка інша, має бути укомплектована якісними професійними та досвідченими кадрами. Та й цього замало, бо треба мати надійну техніку. Оренда техніки забирає зайву копітку. Треба вміти передбачити різні ризики. Особливо, коли росте курс долара, ціни на паливно-мастильні матеріали. Автоматично збільшується ціна і на будівельні матеріали. Тут все відіграє роль. Навіть відстань до будівельного майданчика. Сказано у північних районах області немає цегельних заводів і завезти туди цеглу, розвантажити її, то собівартість зростає відчужливо. Скажу відверто, з бюджетними будівництвами працювати не так вигідно, як з приватними структурами. Бували часи, що ми чекали розрахунків за виконі роботи по 2-3 роки. А працівники колективу не будуть чекати зарплату по два роки. Нині фінансовий клімат у державі децю кращий. Розрахунків так доволі не чекаємо. Про кращу ситуацію в державі свідчить і той факт, що почали приділяти більшу увагу об'єктам спортивно-культурного напрямку. Ось ми зараз маємо замовлення на зведення спортивного комплексу у Бродниці та Дубровиці. Зрозуміло, що постійно тримаємо руку на пульсі нових досягнень у будівництві, оновлюємо матеріальний ресурс. Це забирає значні кошти, тоді великими багачами у цій галузі стають не станеш.

Варто сказати, що Фалки дають роботу більше 800 будівель-

никам, водіям, механізаторам. Лише інженерно-технічних працівників у «Фалці» налічується близько 80 осіб. За сумлінну роботу і сам Володимир Фалко, і його «Фалка» заслужили чимало нагород. У кабінеті засновника фірми дві стінки заповнені грамотами, дипломами, подяками. Володимир Фалко має звання «Кращий роботодавець України», диплом Міжнародного Академічного рейтингу популярності «Золота Фортуна», нагороджений срібною медаллю «Незаломність України», церковними нагородами, адже фірма завжди допомагає у зведенні культурних споруд.

Завжди на активний спосіб життя його надихала родина. Батько, коли вже йшов у заслуги, дав Володимирові три завдання як найстаршому в сім'ї. І син свято виконав його заповіт. Пошастило Володимирові і з дружиною. Хто не знає у Клевані ця Зорі та й в Рівному Євгенія Фалко, директора КЗ «Клеванська спеціальна ЗОШ-інтернат № 1 III ступенів», заслуженого працівника освіти України. Активна і гарна, розумна і мудра, турботлива, усміхнена, добродушна і ніжна, понад 36 років є ідеальною дружиною та творчою енергією Володимира, саме вона надихає здатністю розумити, пробачати, підтримувати, співпереживати, а він, отримуючи цю енергію, перетворює її в достаток. «З нею я відчуваю гармонію. Вона завжди мене підтримує в різних справах та захопленнях» — каже ювіляр. Крім того, турбується про навчальний заклад, як про власну родину.

Ми вже згадували про сина Юрія. Він такий же, як і батько, трудолюбивий, сучасний менеджер-управлінець який ґрунтує свою діяльність на науковому досвіді. У нього готова кандидатська дисертація і ще в студентській роки навіть батькові довіз, що може заробляти гроші самотужки. Але по-справжньому об'єднати родину може лише спільний бізнес. І Юрій Володимирович зізнається, що в особі батька має не тільки мудрого наставника, але й надійний тил, коли йому доводиться вирішувати стратегічні завдання. Не відстала у своїх талантах і дочка Ірина. За фахом юрист, працює суддею в одному із районів нашого краю. Виховує разом із чоловіком двох прекрасних дочок.

Насамперед в своєму батькові

цінує його неперевершену мудрість, непосильну наполегливість і безперервну старанність та вважає, що його справедливості по відношенню до них з братом з дитинства — відображається тепер у їхніх вчинках, адже від нього вони наділені впевненістю

і справедливістю. А у хвилину натхнення Ірина пише вірші. У них про все, що хвилює творчу душу. І ось куплети про свого «золотого тата» напередодні ювілею:

*«У всіх тато, як тато, а у мене найкращий!
А у мене єдиний!
І він золотий!
Із семи міліардів
не знайти вам нізащо
Отакого татуса,
такого, як мій!»*

*Я скажу вам, по-чесному,
що тут пайти,
Я не можу сьогодні
про все це мовчати,
Та Він падає для нас
небеса прихилити,
Все Він може і навіть
зорі з неба дістать».*

Як мовив хтось з великих: «Нічого людське нашому іменнику не чуже». Любить полювання, рибалку, пасічництво. Він душа компанії, бо вміє поетично словом захопити, і анекдотом розвеселити. А головне — завжди вірний в дружбі. Якоюсь один високоповажний чиновник зробив Володимирові зауваження, моваючи, чому ти дружиш з людьми інших політичних поглядів. На що Федорович відповів:

— Старих друзів ніколи не продам, бо це доля мей іх подарувала. А нових готовий надбати, якщо вони сповідуватимуть таку ж життєву філософію».

На 50-літній ювілей його родина так оцінила главу родини: «Тобі під силу все, прославляти Бога, шанувати батьків, виховувати дітей і онуків, берегти дружину, лікувати людей, вирощувати сад, хліб і цукор, доглядати пасіку, будувати, керувати, займатися спортом та художньою самодіяльністю, виконувати підно будь-які обов'язки, доручення і проханя».

Нічого не відпало за 10 літ. Лиш: доповнилось додатковими будівельними об'єктами, які служать людям, жертовність і щирим молитвами за рідних, близьких і навіть недержів.

Андрій БАБЕНЦЬ,
«Вільне слово».